

Scântei creștine

Mahok Valeria

Scântei creștine
Pe-un petic de rai creștin,
În Schitul din Păltiniș,
Doi vinovați, sfioși pășeam,
Să pipăim cu sufletul iertarea,
Iar spiritul să-l lecuim, cu vindecarea.

Ții minte, când ne închinam?
În fața micului altar, din inimă de munte,
Doar noi doi, martor Dumnezeu
Și ale noastre jurăminte.

În poarta casei sale de vecie,
Spiritul lui Noica
ne-a întâmpinat apoi, cu modestie.
Suflet plecat în rătăcirii astrale,
Spirit treaz,
la ferestrele inimii mele și-a tale,
Sfidând tăcerea noastră vie.

În mica bisericuță, cu brâu de brazi,
De ger încremeniți,
Pășeam tăcuți spre altarul sfânt,
Ce-a întipărit pe lemnul lui mii de iertări.
Înconjurați de sfinți pictați și de duh sfânt,
Pe scaunul lui Noica ne-am așezat pe rând,
Ca spiritu-i măreț să-l salutăm și să-l simțim.

Tăcerea era plină de icoane sfinte,
Aghiazmă apoi, noi am băut setoși
Și pentru ai noștri, cu pioșenie,
Noi am aprins lumini, de pomenire.

Căci numai Dumnezeu trimite harul,
Spre cei ce vor să-l simtă mai aproape,
Să învețe, cum coboară bucuria sfântă în simțire,
Când glasul înțelepciunii îl ascultă;
Purtat în suflet și-n faptă mai departe,
Spre mântuirea noastră și a lumii.

Ții minte iarna de atunci?
Și-a noastră fericire?..
S-a dus, de parcă nici n-a fost

POEZII ONLINE

Și am rămas, cu Sfânta amintire.